

## Eminescu și deșertăciunea perfecțiunii



### Laurian Stănescu

Nu vreau să vorbesc despre opera Poetului, ci despre sufletul și inima sa, despre înalta și sacra sa conștiință, despre viața preazilnică de mucenic al credinței. Ele nu s-au făcut cenușă, veghează la căpătâiul poporului român.

La începutul anului 1889, un cunoscut l-a oprit pe Mihai Eminescu pe stradă, arătându-și admirația față de geniul și viața sa. Poetul l-a privit cuviincios și i-a spus: „*Tu-i amarului de geniu și amar de viața mea*”. A fost contemporan cu tot Universul, doar într-o singură viață de om. Ce poate fi mai zguduitor pentru un spirit decât propria lui existență? Decât zbaterea în propria sa perfecțiune? Decât cunoașterea și străbaterea cunoașterii?

Tragedia spirituală, trăită de Mihai Eminescu, nu a avut margini, s-a întins mereu peste sufletul său nobil, chinuit, singura apărare fiindu-i dragostea față de neamul său. A fost umilit, hulit, trădat și ucis. Nu a murit sărac și nebun, din cauza geniului, a murit în deplină strălucire spirituală, sufocat de toate plantele otrăvitoare ale epocii, care s-au prins și s-au înălțat pe el, până l-au doborât sub nimicnicia lor. A refuzat toate onorurile care i-ar fi asigurat o viață de huzur, ca să poată scrie **Doina, La steaua, Luceafărul, Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie**.

Când a fost arestat, în baia turcească Mitrașevschi, de apropiații săi, s-a produs unul din marile atentate asupra poporului român. Fabricat în culisele criminale ale politicii românești și străine, încă de când era student la Viena, dosarul Eminescu s-a închis în

ianie 1889, odată cu asasinarea poetului. Oare s-o fi închis?

Cine vrea să afle suferința geniului său, să privească fotografia. Din ea, privește un bătrân de 60 de ani, care nu avea mai mult de 37 de ani. Tratamentul medical neadecvat, brutal și bestial, la care a fost supus forțat, izolarea de țară și de gazetărie, răspândirea zvonului, de către dușmanii săi, că este nebun, i-au distrus și ruinat, încet, încet, înfățișarea fizică, morală și sufletească. Doar spiritul său, plin de universalitate, mai dădea viață unei vieți închinată națiunii sale.



Cu Nichita Stănescu am vorbit despre Mihai Eminescu doar o singură dată, din pietate. Puțin, stelari și cu viețile noastre încruntate. Apoi am discutat cu Poetul. Nu era nimic virtual sau metafizic, și Eminescu și noi eram în aceeași realitate. Eminescu era real. Am vorbit cu el pe rând, iar la sfârșit, amândoi deodată. Mi-am dat seama că Poetul nu a fost cunoscut decât de gândurile și de drama sa. Și iubit, doar de câteva suflete. Ce-i spunea Veronicăi Micle în șoaptă? Cât a îngropat, pe vecie, neantul din nopțile și zilele petrecute cu

marele și singurul său prieten adevărat, Ion Creangă?

În ce loc s-au prefăcut în nimic gândurile care-i apăseau singurătatea și străbăteau uneori peste marginile creației universului? Doamne, de ce nu m-ai făcut chelnerul, frizerul sau birjarul lui Eminescu? Sau portarul redacției ziarului *Timpul*? Ce amintiri am fi avut astăzi despre Poet și câți luceferi n-ar fi luminat pe vecie viața pierdută și neștiută a Poetului depărtărilor?

Dar cum totul este deșertăciune, să ne închinăm ei și să-i prețuim înțelepciunea. În ea, Mihai Eminescu a găsit creația absolută și zadarnică a universului, el fiindu-i metafizica perfectă. Și i-a dat, pe vecie, deșertăciunii, un vis.

## Mihai Eminescu, biograful deșertăciunii stelare

### Laurian Stănescu

Botezătorul gândirii lui Mihai Eminescu a fost însuși Dumnezeu. Creatorul dintâi al teoriei relativității. Eminescu, a răspuns cu un dar pe măsura celui primit: a devenit metafizica perfectă a gândirii universului. Opera poetului român este Abecedarul, Biblia și nodul gordian despletit al originii cosmosului. Eminescu transcrie în opera sa imaginea mișcătoare a Genezei din care vine și în care se întorc mersul și rânduiala lucrurilor.

Călăuză metafizică a pustiului stelar, Eminescu a trăit cea mai deșertă viață pământeană. A fost biograful neantului din afara Creației și din afara marginilor Universului infinit, opera sa fiind păstrată în toate chiliile veșniciei prin care trece Dumnezeu. Iar certificatul de deces al lui Mihai Eminescu este cea mai dezolantă imagine a vastului univers stelar, reflectată pe pământ. Deșertăciunea nu este pământeană, este stelară.

### Pagina 4 (PoartaEcaterina):



Ion Popescu-Brădiceni,  
Mihai Eminescu – scriitor european

### Traseul de lectură:

